

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lipca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w osobie Przewodniczącego: SSO Wiesławy Buczek- Markowskiej (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 28 lipca 2014 r. w Szczecinie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Centrum Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

przeciwko R. C. (1), R. C. (2), (...) Spółce Jawnej w S.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanych

od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie

z dnia 15 kwietnia 2014 r., wydanego w sprawie III C 519/13

I. **oddala apelację;**

II. **zasądza solidarnie od pozwanych R. C. (2), R. C. (1) oraz (...) Spółki jawnej w S. na rzecz powoda (...) Centrum Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. kwotę 600 zł (sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 15 kwietnia 2014 r. Sąd Rejonowy Szczecin - Centrum w Szczecinie III Wydział Cywilny, zasądził od pozwanych (...) Spółki jawnej w S. oraz R. C. (2), R. C. (1) solidarnie na rzecz powoda (...) Centrum Sp. z o.o. w S. kwotę 6.416,16 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 20 stycznia 2012 r. do dnia zapłaty (I) oraz zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 1.467 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (II).

Z powyższym wyrokiem nie zgodzili się pozwani, którzy w wywiedzionej apelacji, zaskarżyli wyrok w całości i wniesli o jego zmianę i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na ich rzecz od powódki kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych za obie instancje, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Ponadto apelujący wniesli o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej na okoliczność zasadności i skuteczności wykonania dzieła przez powódkę, faktury VAT i zlecenia uzyskanych od świadka A. L., na okoliczność napraw wykonanych przez niego w samochodzie a nadto nieskuteczności naprawy wykonanej przez powódkę oraz dokumentacji znajdującej się w posiadaniu powódki a dotyczącej dokonywanych w pojeździe bezskutecznych napraw.

Skarżący zarzucili wyrokowi naruszenie przepisów postępowania:

- 217 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. i art. 207 § 6 k.p.c. w zw. z art. 503 § 1 k.p.c., które miało wpływ na rozstrzygnięcie, poprzez oddalenie wniosku dowodowego o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii

biegłego, w sytuacji kiedy pozwani wskazali, że dopuszczenie tego dowodu zależy od możliwości przeprowadzenia dowodu z przesłuchania świadka A. L., który naprawiał pojazd już po rzekomej naprawie dokonanej przez powodową spółkę;

- 217 § 1 i 2 k.p.c., w zw. z art. 227 k.p.c., w zw. z art. 248 § 1 k.p.c., poprzez nieprzeprowadzenie dowodu z dokumentów faktury VAT i zlecenia uzyskanych od świadka A. L., w sytuacji, kiedy strona pozwana nie miała możliwości ich pozyskania a o fakcie ich przechowywania dowiedziała się na rozprawie w dniu 01 kwietnia 2014 r.
- 233 § 1 k.p.c., które miało wpływ na rozstrzygnięcie, poprzez błędną, dowolną a nie swobodną ocenę dowodów, sprowadzającą się do oceny, że A. L. naprawił inny element pojazdu niż powodowa spółka, w sytuacji, kiedy z jego zeznań i zeznań R. C. (1) wynika, iż świadek ten naprawiał tę samą usterkę, rozumianą jako nieprawidłowość w działaniu samochodu, którą naprawiała kilkakrotnie, bezskutecznie powodka.

W odpowiedzi na apelację powodka wniosła o jej oddalenie i o zasądzenie od pozwanych na jej rzecz kosztów postępowania apelacyjnego, wskazując na prawidłowość rozstrzygnięcia Sądu I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanych nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Odwoławczy podzielił stanowisko Sądu Rejonowego, iż strona powodowa wykazała swoje roszczenie zarówno co do zasady jak i co do wysokości.

Nie ulega wątpliwości, iż roszczenie powodki było oparte na treści umowy o dzieło, na podstawie której (...) Spółka Jawna w S. zleciła jej wykonanie usługi serwisowej polegającej na wykonaniu naprawy pojazdu marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...), a pozwana zobowiązała się do zapłaty wynagrodzenia, którego wysokość i termin płatności zostanie wskazany w fakturze VAT (art. 627 kc).

Zdaniem Sądu Okręgowego, analiza akt sprawy uprawnia do stwierdzenia, iż prawidłowo Sąd I instancji przyjął, że przedmiotowa umowa naprawy pojazdu należącego do pozwanych została wykonana w sposób prawidłowy, wobec czego stronie powodowej należało się umówione wynagrodzenie.

Zauważyć należy, iż strona pozwana w toku postępowania kilkakrotnie zmieniała swoje stanowisko w sprawie. Z jednej bowiem strony podnosiła, że nie miała do czynienia z przedmiotowym zleceniem wykonania naprawy, gdyż kierowca dobrowolnie oddał pojazd do naprawy, a następnie wskazywała, że wprawdzie naprawa została zlecona, lecz nie była wykonana prawidłowo, czy też nie spełniała wymagań zlecającego, co prowadziło w konsekwencji do konieczności przekazania pojazdu innemu podmiotowi, który pojazd ten naprawił. Nie ulega wątpliwości, iż oba powyższe twierdzenia okazały się bezzasadne.

Odnosnie pierwszego stanowiska należy wskazać, iż wprawdzie istotnie przedmiotowa umowa została zawarta przez kierowcę M. J., jednakże nastąpiło to w imieniu pozwanej (...) Spółki Jawnej w S.. Sąd I instancji słusznie przy tym zauważył, iż materiał zgromadzony w sprawie dawał Sądowi I instancji podstawę do przyjęcia, iż niewątpliwie zawarcie umowy przez kierowcę było uzgodnione z pozwaną spółką. Podkreślić też należy, iż przedmiotowa umowa, której przedmiotem była naprawa pojazdu, stała się ważna na skutek jej potwierdzenia przez uprawnionego do jednoosobowego reprezentowania spółki wspólnika R. C. (1), w drodze złożenia pisemnego oświadczenia. Okoliczność tę w toku postępowania dodatkowo potwierdził w swoich zeznaniach pozwany R. C. (1), na co słusznie zwrócił uwagę Sąd Rejonowy. Zatem przedmiotowa umowa zawarta przez strony była ważna, stąd też jej postanowienia były dla nich wiążące.

Odnosząc się do zarzutu apelacji w kwestii rzekomo nieprawidłowej jakości wykonania prac przez stronę powodową, Sąd II instancji pragnie wskazać, iż jest to jedynie niczym nie poparte twierdzenie strony pozwanej, które nie znajduje odzwierciedlenia w materiale dowodowym sprawy. Z zeznań świadka A. L. wynika wprawdzie, że dokonywał on naprawy przedmiotowego pojazdu w 2012 r., jednakże nie potrafił on ani podać daty tego zdarzenia, ani wskazać czy

przedmiotem naprawy były te same usterki, które zostały uprzednio wskazane w zleceniu naprawy serwisowej z dnia 2 stycznia 2012 r. Na podstawie jego zeznań nie sposób było zatem ustalić w niebudzący wątpliwości sposób, że powódka nie dokonała naprawy pojazdu w sposób należyty.

Ponadto należy podkreślić, iż jeżeli usługa nie została wykonana przez powódkę w sposób prawidłowy, niezrozumiały byłby odbiór pojazdu przez pozwanego R. C. (1), przy jednoczesnym oświadczeniu pozwanego o braku zastrzeżeń co do jakości wykonanej naprawy.

Zdaniem Sądu Okręgowego, powódka w odpowiedzi na apelację trafnie podniosła, iż nawet gdyby przyjąć, że usługa wykonana była w sposób niewłaściwy, z pewnością strona pozwana reklamowałaby ją, lub też zwróciła powódkę na ten fakt uwagę. W aktach sprawy brak jednak jakichkolwiek dowodów na tę okoliczność. Dodatkowo pozwany R. C. (1) w swoich zeznaniach wskazał, iż nie zgłaszał tego faktu z uwagi na procedury jakie obowiązują w powodowej spółce. Jest to oświadczenie co najmniej niezrozumiałe, gdyż żadne procedury nie mogą uniemożliwiać reklamacji złe wykonanej usługi. Zasady doświadczenia życiowego – w ocenie Sądu Okręgowego – zdają się przy tym wskazywać, iż odbiór samochodu przez pozwanego, a także akceptacja przez niego faktu wystawienia faktury za dokonaną naprawę, świadczą raczej o tym, iż nie miał on zastrzeżeń co do prawidłowości naprawy w chwili odbioru samochodu.

Wobec powyższego należało przyjąć, iż Sąd Rejonowy prawidłowo uznał, iż pozwani nie zdołali, mimo obowiązku wynikającego z art. 6 k.c., wykazać, że umowa nie została wykonana w sposób należyty, tj. że wskazana w zleceniu usługi serwisowej usterka w pojeździe nie została usunięta.

Odnosnie wyartykułowanych w apelacji zarzutów dotyczących oddalenia wniosku dowodowego z opinii biegłego oraz z dokumentów prywatnych, w posiadaniu których miałyby być świadek A. L., należy wskazać, iż dowód z opinii biegłego jaki został zawnioskowany, był przede wszystkim spóźniony, zaś strona pozwana miała możliwość jego zgłoszenia na wcześniejszym etapie postępowania, co zresztą sama sygnalizowała zastrzegając na rozprawie możliwość zgłoszenia wniosku dowodowego w postaci opinii biegłego w zależności od zeznań świadków. Wniosek taki ostatecznie został złożony z naruszeniem prekluzji dowodowej, wobec czego zasadnie został oddalony.

Na marginesie należy podnieść, iż nawet gdyby przyjąć, iż dowód ten został zgłoszony w terminie, to nie sposób ustalić, na jaką okoliczność i w oparciu o jakie dowody miałyby on zostać przeprowadzony i jaką okoliczność tak naprawę miałyby udowadniać. Nie ulega bowiem wątpliwości, iż naprawy w zakresie pojazdów ciężarowych zdarzają się relatywnie często i dotyczą nie tylko awarii, ale również napraw czysto eksploatacyjnych. Pozwani natomiast nie zdołali wykazać w niniejszym postępowaniu, czy naprawy, jakie przeprowadził świadek A. L., miały bezpośredni związek z naprawą przeprowadzoną przez powódkę, tym bardziej, że - jak prawidłowo ustalił Sąd I instancji - dotyczyła ona innych podzespołów. Nadto pozwany R. C. (1), przesłuchiwany na tę okoliczność stwierdził, iż : „ z tego co pamiętam naprawa w warsztacie pana L. dotyczyła innego elementu, a nie tego co było wymieniane w serwisie” (k. 121 akt).

W świetle tych zeznań - w ocenie Sądu Okręgowego – nie można wykluczyć, że naprawa przeprowadzona przez A. L., mogła być spowodowana inną, bliżej nieokreśloną koniecznością naprawy, wynikającą z okoliczności, za które powódka nie może ponosić odpowiedzialności, zwłaszcza, iż nie miała jakiegokolwiek wiedzy, aby usługa przez nią wykonana była przeprowadzona źle czy też błędnie, tym bardziej, że jak już wyżej wspomniano, strona pozwana nie zwracała jej na to uwagę.

Dziwić zatem może działanie pozwanej spółki jako podmiotu profesjonalnego, polegające na odebraniu pojazdu bez czynienia jakichkolwiek zastrzeżeń, a następnie odmowie zapłaty z uwagi na rzekomo złą naprawę. Powódka trafnie wskazała, iż może to świadczyć o próbie uniknięcia przez stronę pozwaną odpowiedzialności za ciążące na niej zobowiązania. Nie ulega też wątpliwości, iż brak zapłaty spowodowałby także bezpodstawne wzbogacenie strony pozwanej kosztem powódki.

Jeśli zaś chodzi o zarzut oddalenia wniosku dowodowego dotyczącego dokumentów będących w posiadaniu A. L., Sąd Okręgowy wskazuje, iż twierdzenia pozwanych, iż nie mieli oni świadomości, że A. L. posiada własne

dokumenty fiskalne, a także dokumenty dotyczące przyjętych zleceń, nie zasługują na uznanie. Trudno bowiem przyjąć za prawdziwe stanowisko, że pozwani nie tylko nie mieli faktur za naprawy, jakie wystawił A. L. i które musiał pozwanym wydać, jak również, że nie wiedzieli, iż sam wystawca może je posiadać. Oczywistym jest bowiem, że każdy podmiot prowadzący działalność gospodarczą musi przechowywać dokumenty finansowe, oraz inne wiążące się z tą działalnością. Dodać należy, iż strona pozwana jest również przedsiębiorcą, a zatem niewątpliwie dysponuje tego rodzaju wiedzą.

Nadmienić przy tym należy, iż pozwani są reprezentowani przez profesjonalnego pełnomocnika, wobec czego zgłaszając wniosek o przesłuchanie świadka, już w tym momencie winni wnieść o zobowiązanie przez Sąd świadka do przedłożenia przedmiotowych dokumentów.

Nietrafna okazała się także polemika apelujących z ustaleniami Sądu Rejonowego, w szczególności w zakresie ich twierdzenia dotyczącego konieczności kilkukrotnej naprawy tej samej usterki. Strona pozwana nie przedstawiła bowiem jakichkolwiek argumentów, które podważałyby stanowisko wyrażone przez Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

W związku z powyższym Sąd Odwoławczy podzielił stanowisko powódki, iż usługa została prawidłowo zlecona i wykonana, zaś strona pozwana winna zapłacić za jej wykonanie, gdyż nie wносиła żadnych zastrzeżeń co do jej jakości, a także w żaden sposób nie udowodniła złej jakości usługi, oraz nie wykazała jakichkolwiek przyczyn serwisowania pojazdu przez A. L., które mogłyby zdarzyć się zupełnie niezależnie od tych czynności jakie wykonała powódka.

Mając powyższe rozważania na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c., orzekł jak w punkcie I wyroku.

Zgodnie z regułą odpowiedzialności stron za wynik procesu, w oparciu o przepis art. 98 § 1 k.p.c., w związku z przepisami rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1349 ze zm.), zasądzono od pozwanych na rzecz powódki koszty postępowania apelacyjnego, na które złożyły się koszty zastępstwa procesowego przed Sądem drugiej instancji w kwocie 600 zł, o czym orzeczono w punkcie II wyroku (§ 12 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 4 cyt. rozporządzenia).